

Ustropia Viereeni ilmestyi tyttö. Tunnistin tämän heti, hän oli se sama tyttö jonka näin "näyissäni". Punaiset hiukset jotka olivat kahdella letillä, pisamaiset kasvot joilla paistoi hymy. –Hei, olen Samantha tyttö sanoi. Olin vieläkin niin järkyttynyt etten kyennyt puhumaan mutta tyttö ei odottanutkaan vastausta vaan jatkoi itse. – Oletko sinä hän, tyttö kysyi. Olinko minä hän? Mieleni teki kysyä. Kuka minun pitäisi olla? –En tiedä, vastasin hiljaa. –Et tiedä? Sano vain oletko se tyttö joka tuli tänne kiven kanssa toisesta maasta. Tulin kyllä toisesta maailmasta kiven kanssa mutta olinko "hän" jota tyttö kysyi. –Kai. –No hyvä, missä kivi on? Kaivoin kiven esiin jonka olin löytänyt ja tyttö poimi sen käteensä. –Se on kauniimpi kuin odotin. –Mikä se edes on? Kysyin uteliaasti. –En minä tiedä Odestry kertoo sen meille kun pääsemme hänen tykö. –Tule esittelen sinulle "hevosesi" Samantha jatkoi. Nyökkäsin hämmentyneenä ja lähdin seuraamaan tyttöä jonka olin tuntenut pari minuuttia ja silti hän tuntui tietävän minusta kaiken, pelottavaa. Saavuimme talliin joka ei ollut mikään tavallinen talli. Sen ulkokuori oli vaalean sininen ja tuntui, kuin se olisi suoraan jostain sadusta. Astuimme sisään talliin ja Samantha asettui ensimmäisen karsinan oven eteen ja sanoi. –Tässä on Wineria, sinun pegasoksesi. –Minun? Pegasos? Katsoin Wineriaa ja lumouduin sen kauneudesta. Jos pikaisesti vilkaisee niin sanoisi että se on valkoinen, mutta jos katsoo tarkemmin niin karvapeitteessä näkyy myös häivähdys sinistä ja keltaista. Siivet ovat tiukasti kylkiä vasten ja ne muodostuvan miljoonista pienistä höyhenistä. Ja ne näyttävät niin haurailta, että luulisi niiden menevän poikki minä hetkenä hyvänsä. –Niin molemmilla meillä on yksi yksisarvinen ja yksi pegasus. Pegasus osaa lentää ja toimii meidän kulkuvälineenä Odestryn luo, ja yksisarvisella on taikavoimia joita tarvitsemme päihittääksemme sen minkä Odestry meille kertoo. –missä minun yksisarviseni sitten on? Kysyin täysin typertyneenä. Täällä Winerian viereisessä karsinassa. Tässä se on Unizomeria. Unizomeria oli myös nopeasti katsottuna valkoinen mutta siinä näkyi kuitenkin selvästi vaaleanpunaista ja violettiä. Keskellä otsaa oli vaaleanpunainen, kimalteleva sarvi. –Kaunis, entä sinun. –Yksisarviseni ei ole nyt täällä mutta Sandirem on –Pegasokseni. –Saanko nähdä? –Toki lähdetään lennolle. –Oikeasti? Kysyin innostuneena. Samantha naurahti ja johdatti minut satulahuoneeseen ja osoitti Winerian satulan ja suitset. Kuten hevoksetkaan eivät olleet tavallisia niin eivät varusteetkaan olleet, Satula oli todella kevyt turkoosi ja musta. Istuin oli pehmustettu ja siihen oli ommeltu jonkinlaisia turkooseja suomuja. Jalustimet olivat tukevat ja satulan etuosaan oli kiinnitetty rengas jotakin varten. Suitset olivat erittäin pehmeää ja notkeaa nahkaa ja turpahihnan alla oli pehmustettu karva. Yllätyksekseni huomasin että suitsissa ei ollut lainkaan kuolaimia. Talutimme pegasoksemme ulos tallista ja nousimme selkään. –Pegasosta ohjataan äänellä, ei ohjilla, Samantha sanoi. Se olikin syy kuolainten poistamiseen. Samantha sanoi Sandiremille, että lennä ja tein samoin. Wineria otti muutaman lyhyen laukka-askeleen, leväytti siipensä auki ja nousi kepeästi ilmaan. Huomasin että ulkonäkö pettää, sillä vaikka Winerian siivet näyttivät haurailta ja lihaksia ei näkynyt, tunsin allani suurta voimaa. Tuntui todella oudolta olla ilmassa noin vain. Tajusin viimein satulan tarkoituksen. Se oli materiaa joka ei luisunut ja muotoiltu niin ettei ratsastaja tippunut helposti ilmasta. Wineria leväytti siipiään vain muutaman kerran ja suurimman osan ajasta liiteli säästääkseen voimiaan. Samantha ilmestyi Sandirellaan viereeni ja kikatti kummastuneelle ilmeelleni. –Käydään torilla, Samantha huusi tuulta vastaan. Nyökkäsin ja sanoin Winerialle –Torille poika. Samassa Wineria syöksähti alas niin nopeasti, että tipahdin melkein kyydistä. Wineria lensi hetken maan yllä ja iski sitten kavionsa maahan. Pääni oli vieläkin pyörällä lento matkasta mutta olin silti iloinen kokemuksestani. Kaupunki oli vieläkin ihmeellisempi paikka. Torilla oli markkinat joka oli selitys

väenpaljoudelle. Mutta en nähnyt siellä ainuttakaan ihmistä –itsenäni lukuun ottamatta. Olin lukenut Fantasia romaaneja ja tunnistin muutamia satuelentoja mutta suurin osa oli vieraita. Tunnistin esimerkiksi nymfejä, pikkuruisia keijuja, haltioita, noitia, fauneja, kentaureja ja prinsessoja. Samantha johdatti minut hevosellaan kojun viereen ja tervehti iloisesti kauppiasta, joka oli vanha parrakas mies jolla oli harventunut purukalusto. –Päivää, Sam ja öm... hänen vieraansa mitä saisi olla? Tarkastelin myytäviä tuotteita Winerian selästä ja yksi pieni esine kiinnitti huomioni. Esine oli kaunis lasi hevonen jolla oli siivet. Pegasos oli täysin Winerian näköinen joten päätin ostaa sen. –Haluaisin tuon pienen pegasoksen. –Ole hyvä, mies sanoi ja ojensi hevosen minulle. Se oli niin pieni, että se mahtui kämmenelleni. Näytin sitä Winerialle joka hirnahti iloisesti. Kysyin Samanthalta –Ymmärtääkö se minua? –Totta kai, se ymmärtää sanasi, tekosi ja paljon muuta, mutta se ei osaa puhua. –Onneksi, en toivoisi puhuvaa hevosta. –Mennään jo, meidän pitää mennä taika kurssille. –Minne? Kysyin. –Kurssille yksisarvistemme kanssa harjoittelemaan niiden taian käyttöä. Ratsastimme käyntiä pienelle aukealle joka oli näemmä rakennettu juuri pegasoksien lähtöä varten. Wineria ja Sandirem käänsivät itsensä kotiin päin ja lennähtivät ilmaan. –Pikavauhtia kotiin meillä on kiire, Samantha huusi. Wineria heilutti siipiään nopeammin ja pinkaisi matkaan. Olimme todella nopeasti tallissa. –Pyydä Unizomeriaa riisumaan Winerian varusteet niin pääsemme nopeasti matkaan. –Selvä. –Unizomeria! Riisuisitko Winerian varusteet kiitos. Unizomeria hirnahti vastaukseksi ja heilautti sarveaan. Sarven päähän ilmestyi pieniä tähtiä ja samanlaisia ilmestyi Winerian varusteiden ylle ja ne leijuivat satulahuonetta kohti. –Ota Unizomeria ja mennään, Samantha huusi pihalta ja oli jo Zinermarterin selässä. Saavuimme valtavaan saliin tai pikemminkin areenalle. Areena oli autio lukuun ottamatta erikokoisia korokkeita. Koulutuksen vetäjä puhui jotain taikuuden käytön tärkeydestä ja muusta sellaisesta. –Nouse tuolle viimeiselle korokkeelle hevosellasi, se on sinun paikkasi, Samantha kuiskasi. Kuiskasin Unizomerian korvaan, - Korokkeelle. Unizomerian sarven päähän ilmestyi pieniä tähtiä ja samassa leijuimme ilmassa ja laskuduimme korokkeen päälle. Keskityin kuuntelemaan vetäjää. – Tänään taikakurssillamme ovat elementin haltijat ja Ustropian pelastajat. Harjoitteleimme yksinkertaisia taikoja aluksi, sitten yksisarvisen hallintaa ja lopuksi hieman haastavampia kuten kahden taian ylläpitämistä samaan aikaan. Vetäjä laittoi meidät ryhmiin ja kukin ryhmä harjoitteli yhtä taikaa. Samantha oli eri ryhmässä kuin minä. Meidän ryhmä harjoitteli tuli loitsua. Vetäjä selitti ohjeet. – Sytytätte tuon puun tuleen ja sen jälkeen vesi ryhmä sammuttaa sen. Pyydätte hevosianne sytyttämään puu tuleen. Olin toisena vuorossa. Ensimmäinen onnistui hyvin mutta vesi ryhmän ensimmäinen ei oikein onnistunut sammutuksessa. Olin seuraavana vuorossa, vatsani oli täynnä perhosia mutta onnistuin jotenkuten kuiskaamaan Unizomerian korvaan – Sytyttäisitkö puun? Vastaukseksi Unizomeria heilautti sarveaan ja tähdet ilmestyivät jälleen sarven päähän. Tähtien jälkeen sarvi muuttui tulen oranssiksi ja siitä lensi tuli pallo puuta kohti. Puu syttyi saman tien ilmiliekkeihin. Samantha oli vesi ryhmässä ja Zinermarter sammutti tulen vaivattomasti. Tunnin lopussa meidän piti pitää yllä ensin kahta ja sitten kolmea eri taikaa. Yksi taika oli että piti avata arkkua avaimella. Heiluttaa miekkaa mahdollisia vihollisia vastaan ja suojata kuplalla sateelta. Se ei onnistunut mitenkään helposti sillä heti kun miekka heilahti kupla katosi ja kun avain kääntyi miekka lakkasi heilumasta. Tunnin jälkeen Samantha kertoi että meidän oli aika aloittaa matkamme Odestryn luo. Matkamme alkoi runoilijan luota joka neuvoo reitin Odestryn luo. Runoilija kertoi ja me kuuntelimme: ” Te saavuitte runoilijan luo, se apua teille tuo. Neuvon reitin oikean Säännöistä hiukan poikkean Runoillen vain puhun Rauhallisesti suhtaudun suhun Koettakaa ymmärtää Teen teille tiestä selvää Lintujen tietä lentäkää Vuoristosta etelään Eteenne pian ilmestyy Valtava paha kyy Kun sen olette voittaneet Ja todellisen pahuuden

kestäneet Näette Odestryn Suurimman Hän teitä neuvo enemmän Teitä neuvoa osaa en enempää Pahuus voittamaan jo menkää.” - Kiitos Runoilija tapaamme vielä, Samantha sanoi. –Kiitos minultakin, Sanoin. ”Kiitos kiitos, teille myös Teehän kunnolla työs Tulkaa takaisin kun pahuus on voitettu Kaikki salaisuudet paljastettu. Kiitos, kiitos teille Tuottehan ilon meille.”

”Tässä on muuten kirje sen lähetti muuan olento siinä saattaa olla vihje en nimeä tiedä en tiedä oliko se korento” Nappasin kirjeen ja luin sen ääneen. ”Olen seurannut tuoksuanne jasmiinin, tuoksun ihanan inkiväärin. Ihastunut olen tuoksuusi ihanaan, Riennä minua tapaamaan” Katsoin hämmästyneenä Samanthaan joka vain kohautti olkapäitään joten tungin lappusen taskuuni odottamaan myöhempää tarkastelua. Lähdimme ulos ovesta ja haimme pegasuksemme tallista. Yksisarviset tulivat myös mukaan sillä niiden taikaa tarvitaan. Nousimme ilmaan ja matka alkoi.